

v Praze, 10. května,
1936.

Vážený pane doktore,

Něbyl jsem v Praze při Vašim
promoci a proto Vám sděluji - sice
pozděně, ale neméně upřímně -
mé blahopřání písemně. Vysoké
vědecké kvality Vašeho prava otce
věnujete se zajiště na Vás, když s
entuziasmem zájmem postupujete
edem i při vyčerpávající práci průmys-
lové. Toho svědkem jest i Vaše členství
Societas Microchemica C. S. R., z
čímž se s tebou rád dějeme.

Váš upřímně oddaný

J. Heyrovský!

Ministr Dr. H o d ž a .

Pan

Dr. techn. Ing. F W a l d
rektor české vysoké školy technické

v

P r a z e .

V PRAZE, DNE 5. února 1920

Velevážený pane rektore!

Pan Ivan Grúnik, rodem z Petrovce v Báčce v Jihoslávii, prosí o přijetí na obchodní oddělení. Dovolují si Vám jej co nejvřeleji doporučiti a prosím, vyskytnou-li se při zápisu potíže, přihlížeti k tomu, že poskytnutím možnosti vzdělati se na zdejších školách našim lidem z Jihoslávie, podporují se naše tamější menšiny.

Račte přijmouti, pane Rektor, projev mé hluboké úcty

H. Kovář

Pan Dr. techn. ing. F. W a l d, rektor české
vysoké školy technické

v ----- P r a z e. -----

V PRAZE, DNE 23. ledna

1920

Velevážený pane rektore !

Co nejsrdečněji děkuji Vám za projev
a dopis , jež abych Vám to zcela upřímně řekl
mně v plné míře vrací víru v naší inteligenci.
Přiznávám se, že výrok, proti kterému Vy pane
rektore a Vaši velevážení kolegové jste zaujmuli
stanovisko byl mi milým překvapením. Jsem pře-
svědčen , že klidnou úvahou a třeba debatou , ale
věcnou, dospějeme k šťastnému řešení všech otázek,
jejichž spleťtost z velkého díla výstavby naší
ústavy přirozeně vyplývá.

Děkuji Vám opětně za projev , prosím
raďte přijmout ujištění mé hluboké úcty

A. Kovář.

Dr. Klára!

patrně

ne milým

Prof Dr. Walther Hempel 15.9. 1893.

Herrn Chemiker F. Wald, Eisenwerk, Kladno in Böhmen.

Sw 23 str 31

Deutsche Reichspost
Postkarte

Herrn Dr. J. Wald

Lipsa

in

Kladno in Lipsa

Wohnung
(Straße und Hausnummer)

Vážený pane doktore! (J.F. u jin)

Odpovídám Vám na váš dopis.

Prohledal jsem všechno co mám i u p. Jakubského
se smílným výsledkem, nenastli jsme to co nejvíce cap.
řádků. Osladní staré s plotny nyní jsem předal
p. Ing. Petříkovi a ten Vám je s adresou na p. Beránka
asle. Možná že p. Beránek bude něco mít u sebe.

Odpuste, že jsem Vás zklamal a nenavěel řádků.

O sobě mohu říci, že jsem s p. Jakubským již 10 let
pensi. Co je nového v laboratoři, vím jen to, že mají
mnoho práci, jinak se mám dosti dobře.

p. Brodeckém a Klánovi nevíme nic.

Paní Svobodová je prý v Hlídousích.

S dokonalou úctou

Boř. Taroš

Kročehlavy, Vojanová ul
1197.

Milý Franci,

Prave nyní jest u mě p. Jaros a předal mi staré ps
ale to není to co předas. Tyto psky tři pastu, a u
dostim adrem p. Ty Beránka. Také je bude mi to
staré ^{folky} ~~psky~~ puberim ~~jest~~ a je Tobě zachránit.

Francis

Jakubí

Tročebkau, 29. 12. 44.

Kladno 27. března 1944

Věleřážený pane doktore!

K čestnému a zvláště milému dopisu dovoluji si sdělití následující:
Právě minulý týden byl jsem požádán mps. Kelbichovou o dovolu
k fotografování ^{obrazu} pana řidičského učitele Šalka. Samozřejmě, že jsem
s největší radostí přání uvítal a v nejbližší době se splní, jakmile
budu požádán o zapůjčení obrazu. Ještě to veliký obraz kreslený
a něhož si fotografující velikost dle potřeby sníží.

Dobře postýkáte, že v Kladně bylo velmi zanedbáno po
toto stránce. Podávalo se mi zachytiti „Ústavy D. Št. Pročáka
ke Kladnu“ a „V. A. Thomadu“. A coí slavné kdysi hornické
kapuly? I o to se pokouším, ale schází mi mnoho dokladů
o jejich činnosti a lituji, že jsem nezachoval v tomto zajímavém
oboru pracovali již před 40 lety, kdy jsem do Kladna přišel.
I o nové hornické písně se Kladno pokouší, dokonce byla vyhlášena
soutěž a já byl jsem „postřížen“ členstvím v porotě. Ovšem tomuto
podniku nepřikládám žádnou důležitost: 1. Původní hornické
čistě kladenské písně jsou jen dvě: „Doxe, zachovej nám doly“ a
„Kakance na palci. Jiných písní hornických Kladno nemělo

jen písně, jak mi p. řed: Šumil sdělil, obsah velmi neslušného
a proto je dobře, že se nezachovaly. 2. Při branné výkopy v šouře
obledu Kladna nepředstihne, neb jsou výsledkem stálejší hor.
Kadice prodechnuté náboženským duchem. Škoda - škoda,
že na mnohé důležitější věci bylo v Kladně zapomenuto.

Jsem rád, že mohu Vaši skromné žádosti vyhovět
a znamenám se v dokonalé uctě oddány

Lyrill Kovobny

Jakubů

Pročeblov, 29. 2. 77.

Milý pane, doktore!

Předem srdečný dík za milou vzpomínku!
Sděluji Vám, že jsem byl tyto dny upoután
na řetě Malinových, říjícího kde v Placně a
navštívil jsem ho. Je to milý intelig. člověk
střed. let, byl tím velmi potěšen a slibil mi,
že se bude snažit nějakou tu podobenku x před.
tálka opatřit. Byl pry nedavno v Praze
vyprávěl mi. Sedíte se, že jste od nich odpo-
věd nedostal, jet' ta je Malinová ubohá,
sešla již a poloblepa. Mám se u něho as ve
14 dnech stavět a sděli mi jak pochodil.
Mají pry tam velký portrét, který by se dal
po případě s fotografovat.

Byl jsem též nedavno u p. Čistěčky.
Oti podobence mi sdělil, že ta sl. na tom
obrazu je ml. dcera Bachrova a starší její

* 23. 6. 1879

~ první vyd. 1934.

+ 1951

sestra se byla provdána na p. Reuttera.
Děkuje Vám vřele za milou vzpomínku a
byl potěšen, že mohl posloužit a opětuje
srdčný pozdrav.

A dresu pí Hálkové ani neuvádím, myslím
že je teď životem již mravena, a že by to bylo
zbytečné, proto jsem hledal pomoc jinde.

Doufám, že jste u Vás všichni zdraví,
jako my u nás díky Bohu.

Pozdravuji Vás se společk a vřelým
a upřímně oddaným
Jakubem

P. S. p. Václ. Větečka nar. 20/5. 1874.
Boř. Jaroš " 1/2 1879
a já " 13/6. 1879

Milý pane doktore!

Děkuji Vám za milé řádky, tot' víte že jsem se po-
divil - co to?, když jsem dopis dostal. Rad' vyhovuji, odpa-
vidám na co se tak trochu pamatuji. Měl jsem ještě před
lety pěkný ovíněk celého stolu s aparátů, ale plotně
jsem vyhodil nepomyslel, že by měla někdy vyjít, a
pro všechno přikládám skicu (přístroje a sděluji):

Rozponuštila se původně proto, hledělo se, aby hobliny
byly co nejtenší, tím lépe rozpustné, drátky a p. byly nejhor-
ší, zvláště tvrdé, které se rozponuštily porobně. K rozpouštění
brala se Kys. I. as 3 kg chromové kysel. 1 l. vody a malé
množství sírové konc., as 50-60 cm na jedno určení, při čemž
se připonuštila do baňky dle rozpustnosti materiálu.
Po rozpouštění vpusťla se II (^{100 cm³ na určení} kyselina as 4 l. konc sírové
1 l. vody a 20 g chromové kysel. - při čemž byl celý proces
prak brzo ukončen a šel se k měření vol. Navážka
činila u měkkého mater. 2 g (byla to nejvyšší navážka
vůbec, u tvrdých 1 g - 0.5 g u surovin 0.25 g. D jiné baňce
se nerozponuštilo, tedy ani grafit ne. Kyseliny se před
upokáčením dlouho provářovaly za stáleho probíhání
vzduchu bez CO₂. Později si přál p. otec, a by se dělaly též
slepé proby. Dokud byly absb. Cu povy horké, redukovaly
se 1 hřtem vodíku.

Do huti jsem vstoupil 1. dubna 1899, kdy byl
ředitelům p. L. Bertrand, Klenýřák 1904 změněl pak
L. Pescholka, který snad po 2 letech změněl a po něm
p. Vorkach.

V laboratorii mimo p. otec byl p. Cejka, který umě anoxa trus
do mhlíků napracoval, na což si sli pně vypočet při boucání
s mím ^{lehký jím} odcharel na odpročinek. Mimo toho Mr. Dull, Všecký
Lippert, Fleibrunyja Jaros, Vaša, Delau Prodecký, Beránek a
Petúrk. (Dull, Lippert, Vaša jsou uctví. P. Všecký Jaros a je
jsem v pensu. Z dělu'ků jsme měli st. Chocholu poisejs
Jandu (xenačt' loni v Bělečk) a pomocnic Nová Kařtanová
Mrazková, Srohodová, mimo výpomoc, které by'valy od
stauby přídeleuy (Mrazkova 8 letá, Srohodová 77 letá 'uji')
Je lehody jsme měli ocelové li'č plotny na močiení
probi mimo hnojdiš, ve kterém se stouhly holikostruky
Tajili' jsme beuzin. plynem, vypočet' li' v' t' od peci
dmychadly a li'č. Bahany ^{dle Waldau}

Jak dlouho se uhlíky, před tím dělaly xenuhu
v'ci, ale myslím že asi 3 leta přide umou řez nějaký
Dr. Píedl který v laboratorii byl.

Dle výpráveu' Dulla soudím že se dělaly
dle Corleise ^{než pan otec našel tyto metody} to ověru' uctví uctví. že na Waldově metode
d'čekla soudím x toho že si p. Spiller dával do lat kontroly
a chra'it' do nebes, a mno často ite d'ue odměnil.

To by bylo tak všednu co bych mohl naprat.

Vzpomenu na Vas často, vždyť jsem xual celou
Vasí rodinu kolářke při matinku si do uctí velice
dobře při dostavit, i při babičku. Vzpomínám se jite
xakusili baki' mnoho hoře asi jako my.

O nás Vám nemohu mnoho dobrého sdělit.

Před loni' v páti mi xenu' la' družka xena apes', jsem
rase páni. Dcerka je v Praze u o'bagrove', je v'eduvici
na velmi dobré místo a kluk mi bude letos matu-
novat na vyří' přimyslové škole strojnické v Praze I.

Přek je stále churav. Jeho syn letos hospituje
jako kand. učitelství a dcerka jeho absolvovala loni'
3 roč. pod. školy a redi nám galim Tomášová. - a
nejmladší bratr nám před 8 lety zemřel.

Jončím p. nevim xda si v' t'ho něco vyberete.

Preji Vám mnoho zdraví, Milostpami' a dětem
příprozi je nejvděčněji' poždravy mé rodiny, jako
i bratry a uctí' xavám Vas oddany J. J. J. J. J.

Jahrbuch.

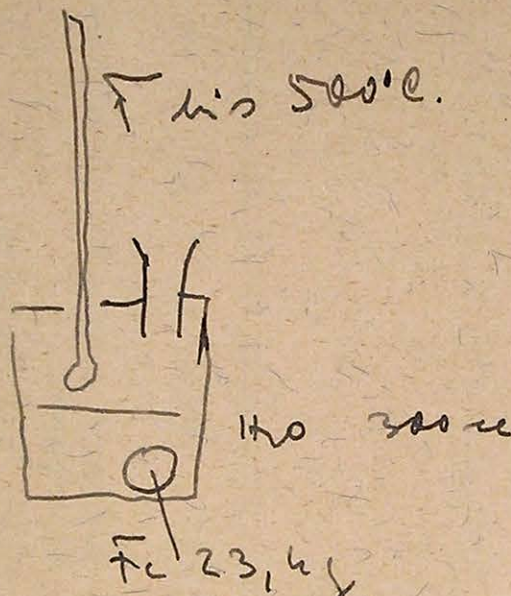
Sv. 23. Nr. 37b.

W. L.
Kal. Linnich
Historisch.

H₂desopyrometer.

W Fe. 1885. 144.

Andree

die bei 500° enthaltene Wärmemenge =

$$= 23,5 \times 63,90 = 1502 \text{ WE.}$$

1 2/3 davon = 15 WE, toleriert A.D.

A. Jiráska

by Duchoslav Ant

1917

Alois Jirásek.

16. III. 1930.

FEUILLETON

Vinc. ČERVINKA:

Pan rada Jirásek.

Nejde mi jaksi z péra běžná titulatura „Mistr Jirásek“, jako mi za jeho života nešla nikdy dobře z úst. Spisovatele Aloise Jiráška jsem znal a zamiloval si srdečně již jako gymnasista, oddaný, nadšený čtenář, jako arci tisíce a tisíce jiných a měl jsem pak v životě štěstí, že jsem ho poznal osobně již jako žurnalista-začátečník, spolupracovník a brzy na to redaktor Rašínova týdeníku „Slova“, a spolupracovník „Zvonu“ za redakce Šimáčkovy.

V redakci „Slova“, které jsme vydávali v letech 1902-05, první dva roky jako týdeník, další dva jako pondělník, tenkrát jediný v Praze, byla nás, hezmála před 30 roky, mladá, výbojná skupina politicko-literárně-divadelní, které politický tón udával ovšem dr. Al. Rašín, hlavními spolupracovníky byli dr. J. Třebický, s počátku i dr. Jar. Preis, přátelé Jan Kučera, Karel Mašek-Fa Presto, bohužel již také mrtvý, Lothar Suchý, občas Jar. Kvapil, K. Engel-müller, Jos. Vymětal — byli jsme mladý, výbojný list, „kozácký“, jak jsme říkali a měli jsme zájem o politiku, o pražskou samosprávu, o otázky hospodářské, literární, divadelní, vedli jsme občas, vlastně skoro stále prudké a bojovné kampaně, a v Al. Jiráskovi měli jsme ve všech těch bojích nejen horlivého čtenáře, nýbrž přímo, mohu říci, sympatika. A byli jsme na to pyšní, neboť nám to bylo důkazem, že jsme na správné cestě. Nebyl Jirásek jediný náš tichý stoupenec z tehdejších „starých“ pánů, byli to na př. i zesnulí již prof. Thomayer a K. V. Rais, tedy dva z jeho přátel

nejdůvěrnějších, kteří ho oba předešli, ale pamatují se dobře, jak těšivalo dr. Rašína, když jsem mu někdy vyřizoval, že se Jiráskovi líbil jeho řízný úvodník, ať politický, ať samosprávný, jak si pochvaloval jeho přiléhavost a vnitřní pravdivost.

Rašín totiž si úsudku Jiráskova velmi vážil; ctil v něm nejen líbezného, nýbrž i věcného a z dějin poučeného historika, politicky kompetentního. Mohu dosvědčiti také, jak po letech ještě, ve vídeňském kriminále, dychtivě znova a znova Jiráška čítal, jak ho měl rád. Však také v jeho denících z té doby je nejedna poznámka o tom.

I jinak měl jsem pak mnohý styk s Al. Jiráskem, zejména jako redaktor „Zlaté Prahy“ v letech 1908 až 1915, až do svého zatčení za války. Tenkrát, před bezmála 30 lety, byl Al. Jirásek školní rada, později, když šel do pense, dostal titul vládní rada a odtud titulatura „pane rado“. Neodvykl jsem jí ani později, po válce, když padly všecky rakouské titulatury a rodily se republikánské.

Pan rada Jirásek nekladl na to vůbec váhy, ostatně i jeho krajané hronovští, mezi něž tak rád každého léta zajížděl, říkali mu šmahem „pan rada“ a jinak se na něho v Hronově vlastně ani nikdo nedoptal již od let, jak mi sám jednou řekl. Na venkově bývá běžný přídavek k osobním jménům, jež se v obci a v kraji zhusta opakují a na Hronovsku bývala vždycky Jirásků kopa. Alois Jirásek byl arci jen jeden. „Náš pan rada“, jak mu tam říkali, také.

Alois Jirásek byl muž skvělé, obdivuhodné pracovní metody. Plných 35 let si vysloužil jako středoškolský profesor a vedle této opravdové driny životní, v níž nikdy se mu nedostalo úlevy — nikdy se o ni ani neucházel —

tolik čist menů pro sebou nečvati večeř stinné, v tur pro č valnou čé desetiletí, A byl již nou výstr literární. autoritě z

Při s pan rada ský. Rád telském k du byl n pracovatí. vím, míve videlně d „Zvonaří“ menského snulým p leta v Za Frant. Jo videlně r boda, K. V Chod, Ka sledních l Procházka přicházeli ter-Tréval datel Kaá Kvapil, oř lečnosti.

Druhé t. zv. „Bl vodil dv kdysi tak

Duchovní správa náboženské obce československé oznamuje: V kostele knížete Václava Svatého v Praze-II., Na Zderaze (Resslova ul.), budou slouženy k počtě zesnulého Mistra Aloise Jiráška smuteční bohoslužby v neděli 16. t. m. o 10. hod. dopol., jež vykoná vedoucí duchovní kostela Svatého Václava František Bílek. Po vykonaných bohoslužbách vyjdou praporečníci náboženských obcí se zahalenými prapory a s duchovenstvem na rampu kostela, odkud vzdají tise hold zesnulému Mistrovi. Starobylé zvony svatováclavské budou provázeti smuteční průvod.

406

16.III.1930.

FEUILLETON

Vinc. ČERVINKA:

Pan rada Jirásek.

Nejde mi jaksi z péra běžná titulatura „Mistr Jirásek“, jako mi za jeho života nešla nikdy dobře z úst. Spisovatele Aloise Jiráška jsem znal a zamiloval si srdečně již jako gymnasista, oddaný, nadšený čtenář, jako arci tisíce a tisíce jiných a měl jsem pak v životě štěstí, že jsem ho poznal osobně již jako žurnalista-začátečník, spolupracovník a brzy na to redaktor Rašínova týdeníku „Slova“, a spolupracovník „Zvonu“ za redakce Šimáčkovy.

V redakci „Slova“, které jsme vydávali v letech 1902-05, první dva roky jako týdeník, další dva jako pondělník, tenkrát jediný v Praze, byla nás, bezmála před 30 roky, mladá, výbojná skupina politicko-literárně-divadelní, které politický tón udával ovšem dr. Al. Rašín, hlavními spolupracovníky byli dr. J. Třebický, s počátku i dr. Jar. Preis, přátelé Jan Kučera, Karel Mašek-Fa Presto, bohužel již také mrtvý, Lothar Suchý, občas Jar. Kvapil, K. Engel-müller, Jos. Vymětal — byli jsme mladý, výbojný list, „kozácký“, jak jsme říkali a měli jsme zájem o politiku, o pražskou samosprávu, o otázky hospodářské, literární, divadelní, vedli jsme občas, vlastně skoro stále prudké a bojovné kampaně, a v Al. Jiráskovi měli jsme ve všech těch bojích nejen horlivého čtenáře, nýbrž přímo, mohu říci, sympatika. A byli jsme na to pyšní, neboť nám to bylo důkazem, že jsme na správné cestě. Nebyl Jirásek jediný náš tichý stoupenec z tehdejších „starých“ pánů, byli to na př. i zesnulí již prof. Thomayer a K. V. Rais, tedy dva z jeho přátel

nejdůvěrnějších, kteří ho oba předešli, ale pamatuji se dobře, jak těšovalo dr. Rašína, když jsem mu někdy vyřizoval, že se Jiráskovi líbil jeho řízný úvodník, ať politický, ať samosprávný, jak si pochvaloval jeho přiléhavost a vnitřní pravdivost.

Rašín totiž si úsudku Jiráskova velmi vážil; ctil v něm nejen líbezného, nýbrž i věcného a z dějin poučeného historika, politicky kompetentního. Mohu dosvědčit také, jak po letech ještě, ve vídeňském kriminále, dychtivě znova a znova Jiráška čítal, jak ho měl rád. Však také v jeho denících z té doby je nejedna poznámka o tom.

I jinak měl jsem pak mnohý styk s Al. Jiráskem, zejména jako redaktor „Zlaté Prahy“ v letech 1908 až 1915, až do svého zatčení za války. Tenkrát, před bezmála 30 lety, byl Al. Jirásek školní rada, později, když šel do pense, dostal titul vládní rada a odtud titulatura „pane rado“. Neodvykl jsem jí ani později, po válce, když padly všecky rakouské titulatury a rodily se republikánské.

Pan rada Jirásek nekladl na to vůbec váhy, ostatně i jeho krajané hronovští, mezi něž tak rád každého léta zajížděl, říkali mu šmahem „pan rada“ a jinak se na něho v Hronově vlastně ani nikdo nedoptal již od let, jak mi sám jednou řekl. Na venkově bývá běžný přídavek k osobním jménům, jež se v obci a v kraji zhusta opakují a na Hronovsku bývala vždycky Jirásků kopa. Alois Jirásek byl arci jen jeden. „Náš pan rada“, jak mu tam říkali, také.

Alois Jirásek byl muž skvělé, obdivuhodné pracovní metody. Plných 35 let si vysloužil jako středoškolský profesor a vedle této opravdové driny životní, v níž nikdy se mu nedostalo úlevy — nikdy se o ni ani neucházel —

tolik čísel
menů pr
sebou ne
vati veče
stinné, v
tur pro
valnou č
desetiletí
A byl již
nou výstr
literární.
autoritě

Při s
pan rada
ský. Rád
telském k
du byl n
pracovati.
vím, miva
videlně d
„Zvonaří“
menského
snulým p
leta v Za
Frant. Jo
videlně r
boda, K. V
Chod, Ka
sledních l
Procházka
přicházeli
ter-Tréval
datel Kaá
Kvapil, o
lečnosti.

Druh
t. zv. „Bl
vedil dv
kdysi tak

ba předešli, ale pa-
lo dr. Rašina, když
že se Jiráskovi lí-
politický, ať samo-
al jeho přiléhavost

Jiráskova velmi vá-
zného, nýbrž i věc-
historika, politicky
vědčtí také, jak po
kriminále, ať chytivě
al, jak ho měl rád.
z té doby je nejedna

mnohý styk s Al.
edaktor „Zlaté Pra-
az do svého zatčení
ezmála 30 lety, byl
ozději, když šel do
rada a odtud titula-
kl jsem ji ani po-
y všecky rakouské
ublikánské.

adl na to vůbec vá-
chronovští, mezi něž
děl, říkali mu šma-
na něho v Hronově
jž od let, jak mi
vé bývá běžný pří-
a, jež se v obci a
Hronovsku bývala
is Jirásek byl arci
jak mu tam říkali,

kvělé, obdivuhodné
35 let si vysloužil
a vedle této oprav-
dkdy se mu nedo-
ani neucházel —

tolik čístí, jako on četl, tolik dějinných pra-
menů probadatí, 45 svazků životního díla za
sebou nechatí, to znamenalo doslova nastavova-
tí večery a noci; v historické četbě, často li-
stinné, v psaní a pořizování obtížných korek-
tur pro časopisy, pak pro knihy, nechal také
valnou část svého zraku, s nímž laboroval po
desetiletí, vlastně od té doby, co jsem ho znal.
A byl již pensista, když mu prof. Deyl s váz-
nou výstrahou doporučil nechatí večerní práce
literární. Ale večerní četbu mu při vši své
autoritě zapověděti nedokázal.

Při své ohromné a metodické pracovitosti
pan rada Jirásek byl člověk velmi společen-
ský. Rád zasedl ve večerních hodinách v přát-
telském kroužku, zejména pak, když už oprav-
du byl nucen zraku šetřiti a nemohl večer
pracovati. V mladších svých letech, pokud
vím, míval dva takové kroužky, do nichž pra-
videlně docházel: úterní jeho společnost byla
„Zvonáři“, původně u Gráfů na tehdejší Kome-
nského náměstí, jž předsedával se ze-
snulým prof. Thomayerem, později po dlouhá
leta v Zavřelově restaurantu na nádraží kdysi
Frant. Josefa, nyní Wilsonově. Tu hývali pra-
videlně redaktor M. A. Šimáček, F. X. Svo-
boda, K. V. Raš, K. M. Čapek, tenkrát ještě ne-
Chod, Karel Červinka, jenž se bohužel v po-
sledních letech literárně docela odmlčel, F. S.
Procházka, později, když se do Prahy dostali,
přicházeli zpravidla i dr. J. Štolba a dr. Wal-
ter-Tréval a jako pravidelný host hud. skla-
datel Kaán z Albestu. Občas přicházel i Jar.
Kvapil, občas i já byl zván jako Benjamin spo-
lečnosti.

Druhá, sobotní společnost Jiráskova býval
t. zv. „Blaník“ — společnost historiků: té vě-
vodil dvorní rada prof. Jar. Čelakovský,
kdysi také redaktor „Nár. Listů“, oblíbený v

studentských kruzích, prof. Píč, prof. Zikm.
Winter, ředitel zemského archivu Nováček, ře-
zavý vtipkař a humorista, proslulý mistrovsky
vyprávěnými anekdotami. Ti všichni Jiráška
dávno smrtí předešli a „Blaník“ se rozpadl.
Ani nevím už přesně, kdy jsme zahájili pra-
videlná týdenní sezení čtyřčlenného, později
pětičlenného kroužku, jehož hlavou byl pan
rada Jirásek, ostatními členy prof. K. B. Mádl,
Jar. Kvapil a já, pak k nám přibyl i Karel
Mašek. Scházeli jsme se na společnou večeri
porůznu; došti často jsme hospody střídali,
takže nebožtík Mašek pro tu vybíravost naší
společnost pokřtil na „Mlsnou kočku“. Cho-
dívali jsme časem do přízemního restaurantu
v Obecním domě, časem do Měšťanské besedy,
ale pak jsme na dlouho uvázli přece zas u Za-
vrhelů na nádraží, jen občas podnikajíce vý-
pravu jinam. Po převratu dokonce i k Nezda-
rovi na Hradčanské náměstí a pan rada Jirá-
sek, statečný chodec, dokud býval zdrav, si ty
procházky velmi liboval.

Jaké to bývaly vzácné, podnětné, často ve-
selé besedy se starým pánem, jehož jsme měli
všichni srdečně rádi, jenž o všecko měl živý
zájem, mnoho četl, ale rád si dal vypravovati
o novinkách politických, literárních, divadel-
ních. Nebýval daleko se vším spokojen, měl
pohotově svůj úsudek a netajil se jím přátel-
lům, i když nebyl zrovna příznivý. Zdůvěrněly
a zvázněly naše schůzky za války, kdy býval
pln chmurných obav, zejména v těžkých mě-
sících první půle roku 1915, po průlomu u Gor-
lice a po zatčení Kramářově. Chodívali jsme
tenkrát, na jaře a v létě 1915, do zahrady
v Měšťanské besedě; prof. Mádl, churav, tehdy
často vynechával, za to dostali jsme nového
společníka, polského básníka Lucjana Rydela
z Krakova, jenž jako válečný uprchlík přestě-

hoval se na čas do Čech, původ-
dubicích, pak v Praze. Znali je
lem z Krakova, pozvali ho do
a pak bývaly debaty tuhé a p-
né. Jemný básník velké literár-
del, byl nám i Francouzům
(byl i profesorem francouzské
jako silný polský vlastenec by-
hách, kam se nakloniti se svý-
zda k Paříži a Petrohradu,
Vídni. A pan rada Jirásek jen
klonil, pozorně mu naslouchal,
ně, rozvážně uplatňoval své r-
Rydla jako historik a jeho d-
nemilosrdně zchlazoval. Když
sklonku války v Krakově zer-
jsem živě tehdejších debat s n-
často při četbě polských novin
by as nyní Rydel mluvil, když
dopadli a dopadají Poláci s Ně-
jich důvěra a spoléhání na Vi-

Později naše schůzky přest-
Ale když jsem se v létě 1917 vr-
a na podzim zase do Prahy, byl
s upomínkou, že bude třeba o-
denní sezení. A pak už šly udá-
a jaro i léto 1918 byl plný r-
Tenkrát byl snad nejšťastněj-
votě, když viděl, jak se krok z-
splnění jeho veliké, hluboké ví-

Rok jeho slavné sedmdesát-
žel byl i rok jeho počínající a-
roby. Dlouho ji snášel hrdin-
a kvapem jaksi stárl, sčvrkal z-
robe a pak smrt jeho vzácné
1927), subtilní, nesmírně do-
účastné, laskavé, mu teprve o-
vleklá choroba vlastní. Tu sná-
signací, někdy s trpkým humo-

studentských kruzích, prof. Pič, prof. Zikm. Winter, ředitel zemského archivu Nováček, řezavý vtipkař a humorista, proslulý mistrovsky vyprávěnými anekdotami. Ti všichni Jiráskův dávno smrtí předešli a „Blaník“ se rozpadl. Ani nevím už přesně, kdy jsme zahájili pravidelná týdenní sezení čtyřčlenného, později pětičlenného kroužku, jehož hlavou byl pan rada Jirásek, ostatními členy prof. K. B. Mádl, Jar. Kvapil a já, pak k nám přibyl i Karel Mašek. Scházeli jsme se na společnou večeři porůznu; dosti často jsme hospody střídali, takže nebožtík Mašek pro tu vybiravost naší společnost pokřtil na „Mlsnou kočku“. Chodili jsme časem do přízemního restaurantu v Obecním domě, časem do Měšťanské besedy, ale pak jsme na dlouho uvázli přece zas u Závřelů na nádraží, jen občas podnikající výpravy jinam. Po převratu dokonce i k Nezdarovi na Hradčanské náměstí a pan rada Jirásek, statečný chodec, dokud býval zdrav, si ty procházky velmi liboval.

Jaké to bývaly vzácné, podnětné, často veselé besedy se starým pánem, jehož jsme měli všichni srdečně rádi, jenž o všechno měl živý zájem, mnoho četl, ale rád si dal vypravovati o novinkách politických, literárních, divadelních. Nebýval daleko se vším spokojen, měl pohotově svůj úsudek a netajil se jím přátelům, i když nebyl zrovna příznivý. Zdůvěrněly a zvažněly naše schůzky za války, kdy býval pln chmurných obav, zejména v těžkých měsících první půle roku 1915, po průlom u Gorlice a po zatčení Kramářovů. Chodili jsme tenkrát, na jaře a v létě 1915, do zahrady v Měšťanské besedě; prof. Mádl, churav, tehdy často vynechával, za to dostali jsme nového společníka, polského básníka Lucjana Rydela z Krakova, jenž jako válečný uprchlík přestě-

hoval se na čas do Čech, původně bydlil v Pardubicích, pak v Fraze. Zнали jsme ho s Kvapilem z Krakova, pozvali ho do své společnosti, a pak bývaly debaty tuhé a politicky zaostřené. Jemný básník velké literární kultury, Rydel, byl nám i Francouzům velmi nakloněn (byl i profesorem francouzské literatury), ale jako silný polský vlastenec byl trapně na vahách, kam se nakloniti se svými sympatiemi: zda k Paříži a Petrohradu, či k Berlínu a Vídni. A pan rada Jirásek jen povážlivě hlavu klonil, pozorně mu naslouchal a pak výstražně, rozvážně uplatňoval své námítky. Šel na Rydla jako historik a jeho důvěru v Němce nemilosrdně zchlazoval. Když pak Rydel na sklonku války v Krakově zemřel, vzpomínal jsem živě tehdejších debat s ním a ještě nyní často při četbě polských novin vzpomínám, co by as nyní Rydel mluvil, kdyby byl živ? Jak dopadli a dopadají Poláci s Němci? Kde je jejich důvěra a spoléhání na Viléma pruského?

Později naše schůzky přestaly samy sebou. Ale když jsem se v létě 1917 vrátil z kriminálu a na podzim zase do Prahy, byl pan rada první s upomínkou, že bude třeba obnovit naše týdenní sezení. A pak už šly události ráz na ráz, a jaro i léto 1918 byl pln růžových nadějí. Tenkrát byl snad nejšťastnější ve svém životě, když viděl, jak se krok za krokem blíží splnění jeho veliké, hluboké víry.

Rok jeho slavné sedmdesátky, 1921, bohužel byl i rok jeho počínající a skličující choroby. Dlouho ji snášel hrdinsky, ale smutně! a kvapem jaksi stárl, scvrkal se tělesně. Choroba a pak smrt jeho vzácné choti (v dubnu 1927), subtilní, nesmírně dobré, starostlivé, účastné, laskavé, mu teprve dodala, víc než vleklá choroba vlastní. Tu snášel s tichou resignací, někdy s trpkým humorem. Ona lehla

Duchovní správa náboženské obce česko-slovenské oznamuje: V kostele knížete Václava Svatého v Praze-II., Na Zderaze (Resslova ul.), budou slouženy k počtě zesnulého Mistra Aloise Jiráska smuteční bohoslužby v neděli 16. t. m. o 10. hod. dopol., jež vykoná vedoucí duchovní kostela Svatého Václava František Bílek. Po vykonaných bohoslužbách vyjdou praporečníci náboženských obcí se zahalenými prapory a s duchovenstvem na rampu kostela, odkud vzdají tiše hold zesnulému Mistrovi. Starobylé zvony svatováclavské budou provázeti smuteční průvod.

406

Pan. Frant. Wald
profesor
V í t k o v i c e
Pospolitá 854

Telefon 210-51, 210.55, nár. hospodář 356-89.

...prijímá admi-
nistrace v Lützowové ul. 2. Tam
jsou též redakce, tiskárna a expedice
„Nár. Listů“. Rukopisy se nevra-
ceji a neobjednané se nehonozí.

Zur massanalytischen Bestimmung des Eisenoxyduls in salzsaurer
Lösung mittelst übermangansauren Kalis und zur Frage der chemischen
Induction überhaupt. Von F. Kessler. /Zeitschrift für anal.Ch.1882/.
S. 381.

Die unter dem ersten Teil vorstehenden Titels im gegenwärtigen Jahrgang dieser Zeitschrift /diese Zeitschrift 21, 108./ besprochenen Versuche von Clemens Zimmermann über den rectificirenden Einfluss des Mangansulfats beim Titrieren von salzsaurer Eisenoxydullösung durch übermangansaures Kali sind nicht neu. Denn, nachdem ich, wie Herr Zimmermann citiert, vor etwa 20 Jahren /Poggendorff's Ann. 118, 48./ zuerst andere Sulfate auf ihre rectificirende Wirkung mit geringem Erfolg geprüft hatte, kam ich, durch andere Erfahrungen und Schlüsse geführt, wie ihm entgangen ist, bald darauf, das Mangansulfat diesbezüglich zu untersuchen und habe die jetzt von neuem bestätigte Wirkungsweise des Mangansulfates schon damals in ihrem ganzen Umfange festgestellt, ingleichen die mindere des Manganchlorürs, und darüber berichtet. /Poggendorff's Ann. 119, 225 und 226./

Fresenius, Zeitschrift für anal.Chemie,
Jahr 1882, S.381.

Über die Bezeichnung der Methode zur Eisenbestimmung.

Die Reduktion von Fe^{+++} zu Fe^{++} mittels SnCl_2 und Oxydation von überschüssigen SnCl_2 durch HgCl_2 wurde eingeführt von F. Kessler.

Belege: Poggendorffs Annalen 95. 223 (1855).

Z. anal. Chemie 11. 249. 1872.

Kessler titrierte scheinbar nur mit Bichromat (Tüpfelmethode), aber es wurde ihm bekannt, dass MnSO_4 bei der Titration mit KMnO_4 u. mit Bichromat vom günstigen Einfluss ist. Pogg. Ann. 118, 41 (1863), Z. anal. Ch. 119, 225 Bd. 21 (1882) 381

Die Titration von Eisen nach der Kesslerschen Methode war im Jahre 1882 im Eisenwerk Kladno eingeführt. F. Wald ersetzte bald nach seinem Eintritt in die Dienste der P E I G! das Bichromat durch Permanganat. Diese sogenannte "Kladnoer Geschwindtmethode" wurde von Wald nicht publiziert. Sie erschien unabhängig von Kladno in Stahl u. Eisen im Dezember 1884, Seite 704, publiziert von Reinhart, Duisburg-Hochfeld:

"Unstreitig eine der kürzesten maasanalytischen Eisen-Bestimmungsmethoden die wir können, dürfte die im nachfolgenden beschriebene sein.

Die dazu erforderlichen Reagenzien sind: a/ Chameleon Lösung, etc. b/ Manganoxydulsulfatlösung, etc. c/ Queksilberchloridlösung, etc. d/ Zinnchlorürlösung etc."

"Die Reduktion der Eisenchloridlösung mittels Zinnchlorür, Wegnahme des Überschusses von letzterem mit Queksilberchlorid und Titrieren mit Kaliumbichromat ist meines Wissens in einigen Hüttenlaboratorien in Anwendung, indessen kein Freund von Tüpfelmethode, machte ich Versuche an Stelle der Chromatlösung, Chameleon zu verwenden, und die erhaltenen Resultate sind so rasch und übereinstimmend ausgefallen, dass ich mich veranlasst fühle, diese Methode empfehlend der Oeffentlichkeit zu übergeben."

Eine tatsächliche und von Reinhart stammende Verbesserung dürfte sein die Anwendung der Phosphorsäure. Die Publikation stammt v. J. 1889, und ist abgedruckt in der Ch. Ztg Jg. XIII, Seite 315.

Eine gerechtfertigte Bezeichnung der Methode ist somit "Kessler-Reinhart'sche Methode."

na Ernst
Wienplatz 24. IX. 112.
Wien 27. I.

Wien, Neujahr 1935.

Lieber Herr Wald!

Ich habe Ihren Brief vom 22. v. M. erhalten und danke Ihnen, auch namens meiner Familie, für Ihre freundlichen Glückwünsche. Wir erwidern diese Ihnen und Ihren lieben Angehörigen, und bitten zu verzeihen, daß dies so verspätet geschieht. Ich wollte Ihnen die gewünschte Atheneum-Übersetzung jedenfalls mit-schicken und bin mit ihr erst gestern, Sylvester, um 1/2 12 Uhr nachts fertig geworden.

Ich lege sie diesem Briefe bei und bitte zu be-achten, daß ich an einigen Stellen die Worte „ein“ und „der“ mit Akzent auf dem „e“ geschrieben habe. Seit einigen Jahren findet man in der deutschen Literatur auch diese Schreibung mit dem Akzent, doch können Sie diese Worte auch mit großen Anfangsbuchstaben „Ein“ oder „Der“ schreiben lassen. Stellen, die Ihr seliger Herr Vater entweder gestrichen oder in \square gesetzt hat, sind in schwarze, zweieckige Klammern $[]$ zu setzen; Stellen, die nach-träglich zugefügt worden sind, sollen in rote, eineckige Klammern $\langle \rangle$ gesetzt werden. Rotgeschriebene Worte, auch ~~schwarze~~ wenn sie in $\langle \rangle$ gesetzt sind, sind jedenfalls „gesperrt“ zu schreiben.

Ich kann nicht behaupten, daß meine Übersetzung vorzüglich ist, aber ich war bemüht Ihres H. Vaters Wünsche

nach einer straffen Übersetzung zu achten.

Im September 1933 und dann auch einigemal später habe ich bei Herren mit Beziehungen zu Verlegern angeknüpft, doch wurden mir stets die unsicheren Verhältnisse zwischen Österreich und Deutschland einerseits und die wirtschaftlichen Verhältnisse im allgemeinen andererseits entgegengehalten. Ich habe auch zum Beweis dessen ein Inserat aus der „Neuen Freien Presse“ von 1933 bekommen, wo ein hiesiger Universitätsprofessor trotz seiner Beziehungen keinen Verleger finden konnte. Ich lege Ihnen den Ausschnitt bei. Man hat mich an Rußland verwiesen, wo heute noch wissenschaftliche Werke gerne gedruckt werden sollen, (auch in deutscher Sprache!)

Dass Ihr lieber Brief an die Adresse XIX. Chimanistr. gekommen ist, läßt mich vermuten, Sie hätten meine Zuschrift mit meiner definitiven Wiener Adresse nicht bekommen [August 1933!]. Ich habe dies schon vermutet, als mir die „Chemické Listy“ nicht zugestellt worden sind. Darauf habe ich an das Sekretariat selbst zweimal geschrieben und bekomme die Zeitschrift jetzt in Ordnung. Zu Mold ist nur ein einziges Heft gekommen. Vor etwa 14 Tagen habe ich Herrn Ing. Fischer an der Universität getroffen. Er hat mir erzählt, dass D. Berjatel bei ihm in Wien zu Besuch war.

Erlauben Sie, dass ich schliesse, mit besten Grüßen von Haus zu Haus;

Ergebenst
Eust Klima

1. Manuskript.
2. Inserat.

Prno
4. X 1900
L. Draký p. m. odjel
Kladno ani č
pew slý
Jte

Veleto rýj pane inž enyre.

... domě byl tyfus; tak nám na
... usaryt pro Vaš inženýr
... Karm ale, zdali
... zrovátel
... 11

Audova kletovily

... werkes.

Hongrie.

-14
Schriftsteller
(Universitätsprofessor) sucht
zur Neuherausgabe eines
solgreichen Werkes Ver-
lehen gegen Sicherstellung
u. Gewinnbeteiligung. Ohne
Vermittler. Unter „D. S.“
Nr. 21986 an Annoncen-
Dutka, Schülerstraße 8.
21986-2

Kolacek

~~Monsieur F. Wald,
Chef-technique de l'Usine
Kladno.~~

Bohème.

Autriche-Hongrie.

oblasti o Contrata.

Brno

Velešterný pane inženýre.

4. /x 1900

Z Prahy jsme odjeli náhle, protože v domě byl tyfus; tak nám na Kladno ani času nebylo. O tom, že se Mararyk pro Vás intereruje, jsem slyšel již z Vídně: psal totiž Stadlerovi. Nevím ale, zdali jste dobře učinil, když jste ho do své záležitosti zavolal. Otázky profesurny chemické visí v obzoru, když nemáme ani místa pro chemické oddělení a k tomu obrovitá spousta jiných a jiných náležitých záležitostí. Ve formě, mezi námi v Praze prázdným umlavením, bylo by snad možná získati Vás pro Brno? záleželo by Vám na tom, jestli se nevede-li vláda svou pomocí při zřízení této katedry a v tom ohledu byl bych seblasem svých kolegů téměř jist. Co se týče profesurny všeob. chemie, bude to ibovm asi nemožné, jiný nežli loastký návrh učiniti. Opatrně entre-
-nour. Na nižších zále upláno nemáme a nebyli bych
privatních, rodinných zájmů - svěděl bych v Praze dopud
a pon chvíle, kde toho lituji, že tam již nejsem. Ujistěte
Vás upřímně, že vše vyplývá velmi málo ideálně a moc pro,
sacíky. Mě přijde věc chemická do proudu, sdělím Vám
i jeho potřeba činili. Dám přátelsky out darý

F. Kolář

Stavby pán p.

inženýr F. Wald

Kladno

~ Cechák

—14

tsen

19
st=
14

Schriftsteller

(Universitätsprofessor) sucht
 zur Neuherausgabe eines
 erfolgreichen Werkes Dar-
 lehen gegen Sicherstellung
 u. Gewinnbeteiligung. Ohne
 Vermittler. Unter „S. S.
 Nr. 21986“ an Annoncen-
 Dutka, Schulerstraße 8.

21986—2

I. M. K o l t h o f f .

Slavné

Královské císařské Společnosti nauk

~ Praze.

Odpovídaje K ctěnému příspěvu pana tajemníka Společnosti ze dne 18. ún. dovoluji si předem poděkovati, že uznávám formu přednášky mého pana Kolegy Kotvicka za nezávadnou, ale stavati musím na tom že byla nominálně proti mému směřu vědeckému, a vzbudila takle skutečně nesprávné představy o něm; neboť můj vědecký ~~heslem~~ ^{heslem} jest Newtonova „Hypothesis non fingo“. Vychází to na jevo ~~z~~ ^z např. z příspěvu sl. Společnosti, kde se mluví o mé hypotéze, kde to můj vědecký heslem jest Newtonova „Hypothesis non fingo“.

Beze s poděkováním na vědomí ochotně Společnosti vyplechnouti mne na společné schůzi obou tříd, ale ovšem ^{nezamýšlím} ~~se~~ ^{se} celkati celý rok, ať se uskuteční. Nevím-li možno svolati tuto svou schůzi dříve, jsem ochoten přednášet ^{ve} ~~ve~~ ^{ve} schůzi třídy matematické kopřívovědecké, která-tuším - bude konána v pátek, 5. března to o páté hodině odpolední. Právím však, aby páni členové třídy historicko-filozofické mezi tím zajali ~~pro~~ ^{pro} alespoň jednu schůzi třídy své, a právím, aby při té příležitosti páni členové téže byli na přednášce mojí oficiálně upozorněni. Tím bylo by vyhověno zřadě „audiatum et altera pars“, aniž by bylo třeba uchýlovati se od dávných zvyklostí sl. Společnosti v obou třídách.

V zájmu svého vědeckého směřu právím, aby přednáška moje byla očištěna, a aby mi byl povolen značnější počet separátů, na př. 300 kusů. Přednáška přičta z manuálu rukopisu, a rukopis odvozdám pro přednášku. Upravitiji předem, že

~~bude formálně nezávadný, neboť se nejedná o věc, politiku
a plnění povinností, nebo dokonce správy osobní.~~

S úctou věřte

22/2 1909